

Henrik Nøbbe glædede sig til at skulle af sted til Camp Einherjer i Irak. Den 20-årige konstabel benyttede enhver mulighed for at vise sin militæruniform frem, da Jyllands-Posten besøgte ham i februar 2007.

Han fandt sin plads i forsvaret

SKÆBNE: Henrik Nøbbe var stolt af at være soldat i Irak. Han lagde stor vægt på det stærke sammenhold, som opstod mellem soldaterne i pressede situationer.

Henrik Nøbbe fandt meningen med livet i forsvaret. Egentlig var han begyndt på slagteriuddannelsen i Aarhus, men arbejdet kedede ham, og han sprang fra og skrev kontrakt med forsvaret i stedet.

Han aftjente sin værnepligt hos Jyske Dragonregiment i Holstebro, hvor han knyttede tætte venskaber. Sammenholdet blev stærkere i takt med udfordringerne i Irak.

Henrik Nøbbe glædede sig til at skulle af sted. Da Morgenavisen Jyllands-Posten i februar 2007 besøgte ham i Aarhus, benyttede den 20-årige konstabel enhver mulighed for at vise sin militæruniform frem og fortælle om de opgaver, der ventede ham de kommende seks måneder i den danske lejr, Camp Einherjer, i Basra.

»Jeg er ikke bange, men jeg er spændt,« svarede Henrik Nøbbe direkte adspurgt.

Havde han frygten i sig, skjulte han den godt. Den unge soldat optrådte med den selvsikkerhed, som hård træning giver, og han kunne detaljeret redegøre for de udfordringer, der ventede i Irak. Han havde tilbragt det meste af et år i hærens øvelsестerræn, pakket sin rygsæk, klippet håret kort og taget uniformen på. I lufthavnen i Karup omfavnede han sin far, mor og storebror.

»Der sker mig ikke noget,« sagde han til sin mor, som stod med tårer i øjnene.

»Du skal ikke være urolig for mig, jeg passer godt på mig selv.«

Presset til det yderste

Henrik Nøbbe fattede interesse for forsvaret i folkeskolen, da han i 9. klasse var erhvervspraktikant på Flyvestation Aalborg. Han kunne godt lide at blive presset til det yderste.

»Men jeg vidste selvfølgelig godt, at jeg skulle være 18 år for at komme i forsvaret,« sagde den unge soldat, der havde afbrudt en slagteriuddannelse som pølsemaker hos Tulip i Brabrand for at aftjene sin værnepligt hos kamptropperne i Holstebro.

»Efter 10 måneder med ensformigt arbejde på slagteriet gik det op for mig, at jeg ikke gad at stå og skære i en halv gris hele dagen. Desuden var jeg ret imponeret over kamptropperne i Holstebro. De så rimelig cool ud med deres sorte baretter – panserinfanteristerne, the ground troops.«

Idéen om at tage til Irak opstod et par måneder inde i værnepligten.

»Der bliver sendt rigtig mange af sted fra Holstebro, og man går selvfølgelig også og gejler hinanden op. Man udvikler et rigtig stærkt kammeratskab og vil ikke svigte alle de andre ved at springe fra i sidste øjeblik.«

Han lagde stor vægt på det stærke sammenhold, som opstod i pressede situationer.

»Vi har alle sammen prøvet at ligge på vagt i en sump i fem timer, mens vores kammerater uden for forsvaret aldrig har prøvet noget hårdere end at træde i et stykke tyggegummi på vej hen til kiosken. Når man bliver presset så hårdt, udvikler man automatisk et meget stærkt sammenhold. Man lærer hinandens svagheder at kende, udvikler sig som mennesker og lærer at tænke som en gruppe i stedet for bare at have fokus på sig selv hele tiden.«

Skulle ikke redde verden

Den unge soldat havde et billede af et ødelagt Irak på nethinden, men han tog ikke af sted for at redde nogen. Han skulle være med til at eskortere danske enheder rundt i området, ligesom

han skulle dele flyers ud til de lokale, så de kunne følge med i genopbygningsplanerne.

»Jeg har mine konkrete opgaver, og dem løser jeg. Jeg har ikke noget større perspektiv.«

Da Henrik Nøbbe havde taget beslutningen om at tage af sted, fik han svært ved at tale med kammerater uden for forsvaret om Irak. Han syntes ikke, at han selv opførte sig anderledes over for nogen, men følte til gengæld, at mange ændrede adfærd i forhold til ham.

»De spørger, om jeg virkelig tør tage af sted, og viser ligesom lidt for meget hensyn. Jeg svarer altid selvsikkert og siger, at jeg selv har valgt det og er klar til at tage til Irak. Jeg er ikke bange, og det er blevet mit standard svar. Det har altid været rart at være hjemme på weekend i Aarhus, men nogle gange glæder jeg mig bare enormt meget til at komme tilbage til soldaterkammeraterne i Holstebro. For de skal også af sted til Irak og ved, hvilke tanker man går rundt med.«

Hvordan reagerer man?

Henrik Nøbbes tanker kredsede om patruljerne i Irak, for ligesom de øvrige soldater skulle han tjekke for vejsidebomber, så militærkøretøjerne kunne komme sikkert over broen til danskernes ansvarsområde, Al Harta.

»Der er allerede én soldat, der er blevet dræbt der, og det bliver virkelig syret, når jeg skal tjekke broen for bomber første gang. Så står man der pludselig. Der er biler over det hele, og man kan overhovedet ikke sammenligne det med en øvelsessituation herhjemme. På sådan et sted er der en reel risiko for at havne i ildkamp. Der er måske to mand, der går frem og skyder et par byger, og jeg aner ikke, hvordan jeg vil reagere.«

Han forventede at komme i kamp kort efter ankomsten til Irak. ➤

»Vi har alle sammen prøvet at ligge på vagt i en sump i fem timer, mens vores kammerater uden for forsvaret aldrig har prøvet noget hårdere end at træde i et stykke tyggegummi på vej hen til kiosken.«

Havde Henrik Nøbbe frygtet i sig, skjulte han den godt. Den unge soldat optrådte med den selvsikkerhed, som hård træning giver. Han var spændt på at komme af sted.

I lufthavnen i Karup omfavnede han sin far, mor og storebror, inden han skulle af sted på den seks måneder lange mission i Basra i Irak.

»De lokale ved garanteret godt, at der kommer et nyt hold, så de vil nok prøve os af. Vi bliver sikkert ret pressede den første måned. Jeg vil helst være fri for at skyde på nogen, men jeg er parat til at gøre det, hvis det bliver nødvendigt. Hvis der er nogen, der har nosser nok til at skyde på mig, så må de også have nosser nok til selv at blive skudt på. Nogle oplever ildkampen i slowmotion, mens det går vildt stærkt for andre. Det er en naturlig reaktion at pisse i bukserne, men hvordan jeg selv reagerer, det er jeg spændt på at finde ud af.«

Henrik Nøbbe havde det godt med de scenarier, han og de øvrige soldater havde været igennem på hærens øvelsesterræn.

»Vores overordnede har været gode til at gøre det hele virkeligt, men man kan bare ikke forberede sig helt på, hvordan det bliver dernede. Så nu glæder jeg mig bare til at stå i den virkelige situation.«

Legede soldat

I dagene op til afrejsen besøgte Henrik Nøbbe sin familie i Aarhus. Hos faderen, Kent Nøbbe, gik en del af tiden med at se videofilm. På sofabordet i stuen lå omslaget til "Piger i trøjen" med Dirch Passer og Karl Stegger.

»Skal du ikke have slips på, når du skal af sted,« spurgte faderen, da sønnen tog ørkenuniformen på.

»Nej,« svarede han.

»Nu er det ikke ligefrem Dronningens fødselsdag, vi skal til.«

At Henrik ville i krig, kom ikke bag på faderen.

»Som barn legede han hele tiden soldat, og siden er han blevet helt vild med skydevåben og computerspil. Han får en oplevelse for livet i Irak, og jeg vil ikke forhindre ham i at gøre, som han helst vil. Han er gammel nok til at tage sine egne beslutninger, og jeg er sikker på, at han har tænkt det her ordentligt igennem. Desuden er der flere, der dør i trafikken end i Irak.«

Henrik nikkede anerkendende:

»Vi er godt uddannede hjemmefra, og der er otte hold, der har gennemgået det hele før os. Der er otte hold, som har tjekket forvejrbomber før os, og vi kan læne os op ad alle deres erfaringer,« sagde soldaten, som lagde stor vægt på forældrenes opbakning.

»De er begge to stolte, men min mor er også meget nervøs. Det her er helt klart værre for min mor, end det er for mig. For hun går jo rundt i uvished herhjemme, mens jeg har mine konkrete opgaver at

I dagene op til, at Henrik Nøbbe skulle af sted, festede han igennem sammen med vennerne.

»Han er jo begyndt på mange andre ting, han ikke har gennemført, så i mit stille sind har jeg gået og håbet på, at han ville komme på andre tanker.«

Henrik Nøbbe var allermost stolt over at skulle til Basra som soldat. Han satte stor pris på det stærke sammenhold mellem soldaterne i gruppen.

Henrik Nøbbes tanker kredsede før afrejse om patruljerne i Irak. Ligesom de øvrige soldater skulle han tjekke for vejsidebomber, så militærkøretøjerne kunne komme sikkert frem.

forholde mig til.«

Hans mor, Joan Bach, håbede længe, at Henrik ikke ville tage af sted. At det med Irak bare var en fikks idé.

»Han er jo begyndt på mange andre ting, han ikke har gennemført, så i mit stille sind har jeg gået og håbet på, at han ville komme på andre tanker. Jeg har det selvfølgelig ikke godt med, at han skal af sted, for vi hører hele tiden om selvmordsbomber og skyderier i fjernsynet. Før var jeg nærmest ligeglad med nyhederne, men nu skal jeg hele tiden ind på tekst-tv for lige at se, om der er noget nyt fra Irak,« sagde hun, da familien spiste middag den sidste aften, inden Henrik rejste til Irak.

Tolken er ramt

»En mand nede, tolken er ramt i maven.«

Henrik Nøbbe og de omkring 370 andre danske soldater på hold ni havde kun været i danskernes nye lejr, Camp Einherjer, i et par uger, da en snigskytte åbnede ild.

»Jeg hørte et enkelt skud og nogle råb fra fortroppen, og pludselig kunne jeg for alvor mærke adrenalinen i kroppen,« fortalte han kort

tid efter skudepisoden, som fandt sted under en patrulje i nærheden af lejren.

Henrik Nøbbe sad i en jeep midt i delingen, da skuddet faldt.

»Smældet var et stykke væk, så først troede jeg, at nogle måtte have skudt efter nogle andre. Men da fortroppen råbte op om tolken, lagde jeg lynhurtigt to og to sammen. De irakiske tolke er særligt udsatte, når vi patruljerer, fordi oprørsbevægelserne betragter dem som forrædere. Samtidig forsøger oprørerne at ødelægge vores kommunikation med lokalbefolkningen ved at ramme de irakiske tolke.«

Henrik Nøbbe var chokeret, men fattet. Han følte et naturligt behov for at flygte, men han blev på sin plads, som han havde lært hjemmefra.

»Jeg sad med ryggen til kørselsretningen og pegede bagud med mit maskingevær. Jeg kunne ikke følge med i noget som helst og tænkte, at nu kunne jeg blive skudt når som helst.«

Lige efter bogen

Sammen med et par andre soldater skyndte han sig at få køretøjet ►

»De spørger, om jeg virkelig tør tage af sted, og viser ligesom lidt for meget hensyn. Jeg svarer altid selvsikkert og siger, at jeg selv har valgt det og er klar til at tage til Irak.«

manøvreret ind i en smal gyde.

»Sådan en jeep er jo en ildmagnet. Havde situationen udviklet sig yderligere, havde køretøjet helt sikkert været et af modstandernes første mål.«

Der faldt ikke flere end det ene skud, og da de danske soldater ikke kunne regne ud, hvor skuddet kom fra, besvarede de ikke ilden. De koncentrerede sig i stedet om at få tolken og hele delingen i sikkerhed.

»Pludselig ser jeg et par af de andre soldater komme løbende med tolken, og det så altså ret slemt ud. Men vi har altid sygehjælpere med på patrulje, og efter 55 minutter lå han på operationsbordet i lejren.«

Han blev kort tid efter meldt uden for livsfare, og senere samme dag blev Henrik Nøbbe og de andre soldater igen sendt af sted på patrulje.

»Det er det samme, hvis man har været ude for en trafikulykke. Det gælder om at komme ud at køre igen med det samme, og på samme måde skulle vi også i gang igen samme dag. Frygten skulle ikke have lov til at krybe ind på os, og derfor måtte vi komme den i forkøbet. Og desuden skulle oprørerne ikke have lov til at skræmme os til at indstille patruljerne. De skal ikke tro, at de kan skræmme os væk fra gaderne ved at skyde en af vores tolke. Det er et vigtigt signal at sende.«

På trods af chokket var Henrik Nøbbe glad for, at han var med på patruljen.

»Der opstår et helt specielt sammenhold mellem soldater, der har oplevet den slags, og nu ved jeg, hvordan jeg reagerer i sådan en situation. Alt kørte lige efter bogen, og det er en rar tanke at have, næste gang vi er ude.«

Ikke vores virkelighed

Efter en hård dag på patrulje nød Henrik Nøbbe at komme hjem i lejren, hvor han havde indrettet teltet efter sin personlige smag og gerne spillede yndlingsnummeret "Hallelujah" på guitar.

»Der er fjernsyn, dvd, køleskab og en plakat med en lækker tøs,« sagde han.

»På patruljerne er vi på udebane, så man kommer hurtigt til at holde af lejren. Det er en helt anden verden end udenfor. I Al Harta har de hverken kloakker, elektricitet eller rindende vand. Der render får og æsler rundt i gaderne, og befolkningen lever som i Middelalderen. Vi har fået at vide, at vi skal betragte dem som undermennesker, ellers er det slet ikke til at klare det. Irak er ikke vores virkelighed, for vi har noget andet at vende hjem til. Man kommer i tanke om, hvor godt vi har det hjemme i Danmark,« sagde

Henrik Nøbbe, som lagde planer om at begynde på linjen "musik og medier" på HF.

Ramt af skud

Få uger senere – den 14. maj 2007 – blev Henrik Nøbbe selv ramt af skud, da de danske styrker blev udsat for et baghold under en rutinemæssig patrulje i den nordlige del af Al Harta nord for hovedbyen Basra. Tre danske patruljer var på vej til et møde om genopbygning af en skole, da den ene gruppe uden varsel blev beskudt med granatkastere, tunge maskingeværer, håndvåben og håndgranater. Henrik Nøbbe blev ramt af skud i brystet, og hans gruppe trak ham ind i et nærliggende hus, hvor de blev afskåret fra resten af kompagniet.

I sin omstridte bog, "Jæger -- i krig med eliten", kaster den tidligere jægersoldat Thomas Rathsack lys over angrebet. Som del af en dansk jægerpatrulje var han ved at forberede en operation mod et formodet våbendepot i Irak, da hans overordnede trådte ind ad døren med en hasteopgave.

Henrik Nøbbes kompagni skulle i sikkerhed. Jægersoldaterne

blev sat ind, og også 30-40 britiske soldater blev indkaldt som forstærkning. Thomas Rathsack og de øvrige soldater landede på kamppladsen, hvor forvirringen var total, og kompagniets pansrede mandskabsvogne var parkeret med deres våben strittende i alle retninger. Med hjælp fra de britiske soldater lykkedes det at evakuere den danske gruppe, men desværre for sent. Henrik Nøbbe døde i det hus, hvor hans gruppe opholdt sig.

Henrik Nøbbe havde sangeren Jeff Buckley i tankerne, da han inden afrejsen til Irak skrev sin "sidste vilje". Her kan soldaterne skrive, hvordan de vil begraves, hvis de skulle falde under udsendelsen. Henrik Nøbbe skrev, at han ønskede en militærbegravelse, og at kammeraterne fra gruppen skulle bære kisten. Musikken skulle være "Hallelujah" med Jeff Buckley.

»Det er et meget stærkt nummer,« sagde han inden afrejsen til Irak.

Henrik Nøbbe blev begravet fra Christianskirken i Aarhus. Han efterlod sin mor og far samt to brødre. ★

Læs mere på: www.viden.jp.dk/danskereirik

Henrik Nøbbe havde ønsket, at Jeff Buckleys version af "Hallelujah" skulle spilles ved begravelsen. Han blev begravet fra Christianskirken i Aarhus ved en militærbegravelse, hvor kammeraterne fra gruppen bar kisten.

